

Orienterende magnetiske målinger

i

HARAVASSFELTET OG AMUNDALFELTET

ÅFJORD

September - Oktober 1951.

Etter direktør T. Amdahls ønske ble det mens målingene i Skansenfeltet pågikk foretatt orienterende magnetiske målinger langs de tidligere kjente malmsoner i de ovenfor nevnte felter. Det ble anvendt Tiborg magnetometer og kun gjort målinger av magnetfeltets vertikalkomponent. Målingene i Haravassfeltet ble utført på grunnlag av forutgående stikning, som muliggjorde opptegning av medfølgende kartskisse over de observerte anomalier. I Amundalfeltet ble målingene foretatt uten stikning. I medfølgende skisse over de profiler som ble målt her er målestokken tvers på profilene vilkårlig. Lange profilene er målestokken 1:1000.

HARAVASSFELTET.

Målingene i Haravassfeltet foregikk i tiden 10. - 13. september 1951. Man hadde forhånden cand. min. A. L. Rosenlunds geologiske rapport fra 1912 over feltet. Geolog Rosenlund nevner i sin rapport å ha sett de magnetometriske karter som i sin tid ble opptatt over malmsonen, og at de østligste partier av det relativt lange drag som den gang ble fastlagt gjennomgående ga de sterkeste anomalier. De aller fleste av de avdekninger som finnes i feltet ligger også her. Da de nevnte karter ikke er forhånden i dag, hadde man ikke nærmere kjennskap til hva som er fremkommet ved disse målinger.

På grunnlag av de opplysninger som forelå, valgte man å henlegge målingene til den østligste del av draget. Det ble stukket baselinje - betegnet 1000 N - med retning m. V 24° S i en lengde av 750 meter langs malmsonen, fra 1750 V til 2500 V. Ut fra baselinjen ble stukket profilene 1750 V, 1800 V, 1850 V, 1900 V, 2000 V, 2100 V, 2200 V, 2300 V, 2400 V og 2500 V, de aller fleste fra 940 N til 1060 N.

Som det fremgår av kartskissen ble det foretatt målinger bare lange de stukne profiler. På grunn av den store profilavstand som ble benyttet har man i kartskissen ikke trukket isodynamer, men kun ført på den i hvert målepunkt observerte anomali, idet avlesningens på instrumentet er omregnet til gamma.

De utførte målinger ga til dels meget sterke anomalier, maksimalt ca. + og - 50 000 gamma. Beliggenheten av de fastlagte anomalier synes stort sett å korrespondere med beliggenheten av røskene.

AMUNDALSFELTET.

Målingene her foregikk i tiden 4. - 9. oktober 1951.

På et rektangelkartblad (Stjerna) som man fikk utlånt fra Verket før målingene begynte, er det inntegnet en sammenhengende malmsone som strekker seg sydvestover fra Amundalegårdene til henimot Blåfjell, en lengde på ca. 7 km. Tvers på denne sone ble det målt i alt 22 profiler i forskjellige lengder og med vekslende innbyrdes avstand. Profilene er i GM. s notater nummerert 1, 2, 3 ---- 8 A, 8, ----- 19, 20, 21. Profil nr. 1, som er det sydvestligste profil, ligger i Flenstadmarka, og profil nr. 21, som er det nordøstligste, ligger ca. 350 meter nordøst for Amundalegårdene.

Det var på forhånd opplyst at et antall mutingspunkter langs malmsonen skulle være markert i terrenget med jernbolter i fast fjell. Boltene var vanskelig å finne, og en måtte få kjentmann til hjelp (Hans Vingen). Man fant da til å begynne med 2 punkter i Flenstadmarka. I det sydvestligste punktet står boltene A XII og A XIII. Profil nr. 1 ble målt ca. 150 meter sydvest for dette punkt, og profil nr. 2 ved punktet. Profil nr. 3 ligger ca. 125 meter nordøst for profil nr. 2, ved det andre av de to mutingspunkter som først ble funnet. Boltene er forsvunnet her, men merkene etter boltene var godt synlige i fjellet. Det er trolig at boltenes nummer har vært A X og A XI. Profil nr. 4 ble målt ca. 250 meter nordøst for profil nr. 3. Ved målingene av de fire nevnte profiler, som er 150 - 170 meter lange, ble det observert til dels relativt sterke anomalier, maksimalt ca. + 18 000 gamma og - 15 000 gamma.

På profilene nr. 5, 6, 7 og 8 A ble det ikke observert anomalier av betydning. Disse profiler ble målt i lengder fra 200 til 920 meter, med innbyrdes avstand vekslende fra 400 - 800 meter. Profil 8 A ligger anslagsvis 2300 meter nordøst for profil nr. 4.

Profil nr. 8 ligger ca. 150 meter nordøst for profil 8 A i sydvesthellingen av Kvitkråkeliklumpen, nær mutingspunktet markert ved boltene A VII og A VIII. Det ble her observert betydelige anomalier, opp til + 50 000 gamma.

Profilene nr. 9 - 15, som ble målt i lengder 100 - 400 meter og med innbyrdes avstand ~~200~~²⁰⁰ - 350 meter, viste også til dels sterke anomalier. Profil nr. 14 går forbi en oppmuret varde som er lett synlig fra Amundalsgårdene. Profil nr. 12 ligger ved et mutingspunkt hvor kun den ene av de opprinnelige to bolter står igjen. Dessverre er tallet på den igjenstående bolt uleseligg. Mutingspunktet ligger ca. 270 meter sydvest for den nevnte varde. Avstanden mellom profilene nr. 8 og 15 er anslagsvis 1870 meter.

Profilene nr. 16 og 17, som begge er ca. 180 meter lange, viste svake anomalier. Avstanden mellom profilene nr. 15 og 16 er ca. 340 meter og mellom nr. 16 og 17 ca. 360 meter. Profil nr. 17 ligger ca. 200 meter vest for elven.

Ved Amundalsgårdene ble målt profilene nr. 18, 19, 20 og 21. De sterkeste anomalier ble her observert på profil nr. 19 i et punkt ca. 90 meter oppe i fjellsiden rett sydøst for Østre Amundal (Klaus Amundal). Profil nr. 19 ble målt til toppen (varde) av fjellet, hvor en markert rustsone går i dagen. Her ble det observert svake, men tydelige anomalier. De observerte anomalier på profil nr. 21 er også meget tydelige, og det er derfor grunn til å anta at malmsonen fortsetter videre mot nordøst.

For nærmere å markere malmsonens beliggenhet i terrenget, er det på endel profiler nedsatt et merke (solid treplugg) som angir hvor anomaliene er sterkeste på vedkommende profil. Fastmerkene er påført nummer korresponderende med profilets nummer. Følgende fastmerker er nedsatt: Nr. 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 19 og 21, i alt 10 stykker.

GEOFYSISK MALMLETING

Per Singsaas

